

σεως παρὰ τοῦ. ὁμογενοῦς καὶ φιλογενοῦς ἀδελφοῦ ἐν ἔτει 1789.» Σημειωτέον ὅτι τὸ λαμπρὸν τοῦτο λεξικὸν τοῦ Δ'εχειρὶ μετεφράσθη καὶ ἐπληξήθη παρὰ τοῦ Ὀθωμανοῦ Μωάμεθ πέν Μουσταφᾶ Βαγκουλᾶ, γεννηθέντος εἰς τὸ Βάν τῆς Ἀρμενίας· ἐξεδόθη ἐν Κωνσταντινουπόλει 1744-1776· 18) *Historia de Byzantina Publici Commentario Illustrata*. Τὸ βιβλίον τοῦτο εἰς σχῆμα μέγα Λατινιστὶ τυπωθὲν ἐν Lutetiae Parisiorum, φέρει ἅπαντα τὰ νομισμὰτα τῶν Ῥωμαίων καὶ Βυζαντινῶν Ἀυτοκρατόρων μετὰ τῶν εἰκόνων αὐτῶν, ὡς καὶ πολλῶν γεωγραφικῶν πινάκων καὶ σχημάτων τῶν καλλιτέρων νεῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως· 19) Ἀμπουλφέδα Ἰσμαήλ βασιλέως Ἀπαμείας ἐκ τῶν γεωγραφικῶν πινάκων περιγραφῆ Χορασμίας, Μασουχραλνάγρης ἦτοι τῶν πέραν τοῦ ποταμοῦ Ἰλξου τόπων, Ἀραβίας, Αἰγύπτου, Περσίδος, ἔτι δὲ καὶ τῆς Περσικῆς καὶ Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ πρωτοτύπου τῆς Ἀραβικῆς διαλέκτου κατὰ τὸν ἐν Καισαροβασιλικῇ τῆς Βιέννης βιβλιοθήκῃ κώδικα, μετὰ τινῶν ὑποσημειώσεων ὑπὸ Δημητρίου Ἀλεξανδρίδου ἰατροῦ, τοῦ ἐκ Τυρνάβου τῆς Θετταλίας, καὶ μέλους ἀντεπιστέλλοντος τῶν . . . ἀξιῶσει καὶ φιλοτίμῳ δαπάνῃ τῶν φιλογενεστάτων ἀδελφῶν Κυρίων Ζωσιμάδων Α. Ν. Ζ. καὶ Μ. ἐν Βιέννῃ τῆς Αὐστρίας· ἐκ τῆς τυπογραφίας Ἀντωνίου Σχμιδίου 1807· 20) Σύντομος εἰσαγωγὴ τῆς Ἀραβικῆς γλώσσης χειρόγραφος, συνθεθεῖσα παρὰ τοῦ ὑψηλοτάτου καὶ εὐσεβεστάτου ἀθέντου καὶ ἡγεμόνος πάσης Οὐγγροβλαχίας Κυρίου Κυρίου Ἰωάννου Κωνσταντίνου Μιχαήλ Ρακοβίτζα Βοσβόδα 1758, κατὰ μῆνα Δεκέμβριον. Ἐκ σελ. 244.

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τε καὶ χειρογράφων τῆς βιβλιοθήκης τῶν Βυζαντινῶν ἀνακτόρων, ὑπαρχουσι παρ' ἡμῖν καὶ ἄλλα, ἅτινα ἐν τῇ προσεχῶς ἐκδοθησομένῃ εἰς ἰδιαίτερον βιβλίον πραγματεῖα ἡμῶν θέλομεν πραγματευθῆ.

ὑπάρχουσι δ' ἕτεραι βιβλιοθήκαι καὶ ἐν ἐκάστῳ ὑπουργείῳ, ἰδίως δὲ ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Γ. Πύλης, ὡς καὶ ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Ἀδιερμηνέως Ἀαριφῆ βέη. Ἄπασαι αἱ Ἀυτοκρατορικαὶ σχολαὶ σχεδὸν ἀνεξαιρέτως ἔχουσι βιβλιοθήκας κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον πλουσίας. Τοσαῦτα ἐπὶ τοῦ παρόντος.

(Ἀνατολικὸς Ἀστήρ.)

ΛΑΚΩΝΙΚΑ (').

Α'. Παροιμίαι.

«*Νερό συσπληζάμενο* (2) τ' ἀνήφορό του πάει,» ἦτοι ἡ στενοχωρία φέρει τὰ ἐναντία καὶ ἡ ἀνάγκη εἰς τὸν ἄνθρωπον κατορθοῖ τὰ δύσκολα εὐκολα. Τῆς παροιμίας ταύτης ἴσως ἀποκοπὴ ὑπάρχει καὶ ἡ ἐξῆς φράσις:

«*ἔχει σπ.λήγα ὁ ἄνθρωπος*»

τουτέστιν ἔχει στενοχωρίαν ἀνήκεστον καὶ δὲν δύναται παρὰ νὰ πράξῃ τὸ ἐναντίον, ὅπερ δὲν ἐπιθυμεῖ. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ φράματος ἰδεῶν ἴσως προήλθεν ἐν Ἠπείρῳ καὶ ἡ παροιμία ἡδε:

«*ἡ στενοχωρία ἔβγαλει λάδι,*»

ἦτοι ἡ παρ' ἀνωτέρου καταπίεσις φέρει ἀποτέλεσμα, ἢ ἡ ἐκ περιστάτικῶν συγκατάθλιψις προξενεῖ κόπους καὶ ἀγῶνας πολλάκις ἀνυπερβλήτους καὶ ταλαιπωρίας ἀνυποφέρτους· διὸ καὶ ἡ φράσις.

«*θὰ σοῦ ἔβγαλω λάδι*»

ἀπειλητικῶς, θὰ σὲ στενοχωρήσω τοσοῦτον, ὥστε νὰ σὲ φέρω εἰς ἀπόγνωσιν διὰ τῶν πολλῶν δυσχερειῶν. Λέγεται δὲ καὶ «*θὰ σοῦ ἔβγαλω τὸ λάδι*» (3), ἦτοι θὰ σὲ καταστενοχωρήσω, ὥστε νὰ σοῦ εὐβάλω τὸ ἐν τῷ βαπτίσματι χυθὲν (ὡς ὁ χριστιανικὸς νόμος) εἰς τὸ σῶμά σου ἔλαιον· ἐν ἄλλοις λόγοις, θὰ σὲ φέρω εἰς θέσιν, καθ' ἣν ἐκ τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων στενοχωριῶν σου νὰ λησமுνήσῃς καὶ τὴν θρησκείαν σου.

«*Ὁ κόμπος ἔς τὸ κόκκαλο.*»

Ἐπὶ περιστάσεως, καθ' ἣν, ἐξαντλουμένων ὅλων τῶν μέσων, δὲν ὑπάρχει πλέον θεραπεία τῶν κακῶς κειμένων, καὶ ἐπέρχεται ῥῆξις μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Ἐν Ἠπείρῳ λέγεται «*μοῦ ἐμπήκε τὸ μαχαίρι ἔς τὸ κόκκαλο,*» ἦτοι πλέον δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω καὶ ἐπομένως θὰ καταλήξω εἰς ῥῆξιν, ὡς ὁ τετραυματισμένος δὲν δύναται νὰ ὑποφέρῃ τὴν προσαγωγὴν τῆς ἐκκοπῆς τοῦ μαχαίριου ψύοντος τῶν ὀστέων, εἰμὴ διὰ φωνῶν καὶ σπαραξικαρδίων συστροφῶν τοῦ σώματος.

«*Τοῦ χοίρου τὸ μα.λ.π δὲν γίνεται μετὰξι.*»

Ἐπὶ γαμέγιων (ὡς λέγονται ἐν Μάνῃ) ἦτοι ὑποτεταγμένων ταῖς ἰσχυροτέραις οἰκογενεαῖς· ὅτι δηλ.

(1) Ἴδε Πανδ. φυλλάδ. 447, σελ. 303.

(2) Συσπληζάμενο ἐκ τοῦ συσπλήττομαι· ἡ σημασία αὕτη δὲν ἀπαντᾷ ἐν τοῖς λεξικοῖς.

(3) Περὶ τῆς τριαύτης τοῦ ἄρθρου ὡς ἐκ τῆς θέσεως σημασίας, ἴδε Συνακτ. Ἀσωπίου περὶ ἄρθρου.

ποτὲ ὁ φαρμέγιος δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γένη εὐγενῆς
τοὺς τρόπους, ὡσπερὶ ἡ φύσις κατεδίκαζεν αὐτὸν ἐν
ἐλάσσονι μοίρᾳ.

Β. Δημοτικὴ ποίησις.

*Μυρολόγιον ἐκφωνηθὲν ὑπὸ γραλας ἐπὶ τῷ φόνῳ
νίου τινὸς ἐξ Ἀρσινόου μεταβάντος ἐπ' ἐσχά-
των εἰς Κρήτην.*

Καθρέφτη μου Βενέτικε μὲ τὸ μαργαριτάρι
Πολλὸ σ' ἐχάρκαμεν ἐμεῖς, ἀς σὲ χαροῦνε κι' ἄλλοι
Ἄς σὲ χαρῆ ἡ Κρητικὴ ἢ γῆ μὲσ' τὴν ἀγκάλῃ
Στεφάνι τὰ λουλούδια τῆς τὴν ἀνοιξὶ νὰ βάλῃ,
Καὶ στολισμὸ τὸ χόρτο τῆς ἔτσι στολιζ' ἡ κόρη
Τὸν εἰγευρὸ ὑπέρχεται πέφτει 'ς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς
Μῆσα 'ς τῆς Κρήτης τὰ βουνά, μῆσα εἰς τὰ λαγκαθία
Ἐκεῖ ἐξαπλωθήκασι, κοιμῶνται τὰ λισντάρια.
Τάχα δὲ θὰ ξυπνήσουσι; τάχα θὰ σηκωθοῦσι;
Μὲ τὰ πουλιὰ γιὰ νὰ μιλᾶν τοῦ αἰδονίου νὰ 'πῶσι
Στὴ Μάνη πῆγαινε πουλί, αἰδῶνε νὰ λαλήσης
Καὶ νὰ λαλήσης φλιθγερὰ (1), πικρὰ νὰ κελαϊδήσης
Νὰ κλάψουν οἱ συντρόφοι μου νὰ πάρουσι τὰ ἔπλα
Τὸ αἶμά μου ἀδίκλωτο (2) 'ς τὸν Τούρκον νὰ μὴ μνίσκη.

"Ἐτερον μυρολόγιον.

Ὅντες (3) ὀπότημάζοντα (4)
ἰμένα τὰ παιδία μου
Νὰ πᾶν νὰ πιάσουσι χωγιά (5)
Κάτω 'ς τὴ εἰς Κυϊρακὴ (6)
Ὁ Ντάβο μου (7) μ' ἐρώτησε
Δάσε μου, μάνα, τὴν εὐχή (8).
Κ' ἐγὼ τὸν ἀπεκρίθηκα
Μὲ τὴν εὐχή μου, Ντάβο μου,
Τὸ γυναικίό σου (9) νὰ γενῆ
Ὁ μπάρμπα σου νὰ δικλωθῆ
Σηκώθησιν κ' εἰδάθησιν (10)
Τὸ βράδυ μ' ἔλο τᾶψηφο
Ταποταχιά (11) με τὴν αὐγὴ
Μ' ἔλα τὰ ξημερσύματα
Πῶδειχνε ὁ Θεὸς τὴ χάρι σου
Ἐρθῶσ' ὁ Ντάβος 'ς τὸ στενὸ
'Ἐγγικε καὶ τὸν ἐρώτησα
Ντάβο κί' ἐν πῶν' οἱ ἄλλοι μας
Μάννα, τοὺς ἐπαράτησα (12)
Τί ἔκαμα μὲ κακιά δουλειά.
Τὸν Κώστα ἐσκοτώσαμε
Μὲ ταῖς ὑγιαῖς σου, Ντάβο μου
Πὸ δίκλωσσε τὸν μπάρμπα σου.
Μὴ εἰλαθῶθ' ἄλλος κανεῖς;
Μὴν ἐσκοτώθ' ἄλλος κανεῖς;
Μὴν ἔκαμ' ἄλλη μὲ δουλειά
Ποῦ δὲν τὴ ἔκαμε κανεῖς

Πρῶτο ντυφέκι τῆς χωγιάς
Σκοτώθη ὁ μπάρμπα μου Βρετός.
Ὁ Ντάβο μου! μὴν εἴθ' ἐρθῆς!
Τὰ ξαφνικά σου νάκουα
Τάφμισες (1) τοῦ πάππου μου
Καὶ ἔλο μου τὸ γενεακό!

ΠΟΙΗΣΙΣ.

"Ὅταν πτηνὸν
Πρὸς οὐρανὸν
Τὴν πτήσιν διευθύνῃ,
Μὴν εἶσαι σὺ
Κόρη χρυσοῦ
Καὶ ἡ προή μου σβύνει;
Καὶ πλοῖον ἀν
Φίλην ξηρὰν
Αἰπὸν, τὸν πόρτον σχίξει
Φεῦ! διατί
Φίλη πιστὴ
Τὸ θυμὸ μου δακρύζει;
Μ' εἶπαν ἐδῶ
Πῶς θὰ σ' ἰδῶ
Καὶ τίποτε δὲν βλέπω.
'Ρόδα ποθῶ
Νὰ ὀσφρανθῶ
Καί, φεῦ! ἀκάνθας δρέπω.
Ἀλλὰ φωνή,
Φίλη φωνή
Μὲ λέγει νὰ προσμένω
Καὶ προσπαθῶ
Ν' ἀποσπασθῶ
'Ἐρρεῦθεν' ἀλλὰ μένω.
Εἶναι ἀγῆ
Γελάῃ ἡ γῆ,
'Ἡ φύσις ὀλη ἀρθίξει.
Κρότος κἀρείς
'Ἡ ποιμενίς
Τὰ πρόβατα ποτίζει.
Θίλω κ' ἐγὼ
Νὰ ὀδηγῶ
Ἀρνάκια σὸ λιβάδι
Καὶ μὲ καλὴν
Νέαν ἀπλῆν
Νὰ ὀμιλῶ τὸ βράδυ.

(1) Θλιθγερὰ. (2) Ἀνεκδίκωτον.
(3) Ὅταν. (4) Ὄπου ἠτοιμάζοντο. (5) Ἐνέδρα. (6) Ἐπίθε-
τον τοῦ οἴου. (7) Κυριακὴ. (8) Εὐχή. (9) Σου καὶ λέγεται
σου. (10) Αἰδέθησαν, (11) Τὴν προίαν. (12) Ἐγκατέλειψα.

(1) Ἀράμισες, ὥστε κατήνησαν ἔνευ φήμης, ἤτοι ἀποκατέ-
στησες ποταπὸν.—Φημίξω δωρ. φημίσθω προσθέσει τοῦ στερι-
τικοῦ α γίνεται ἀ φ α μ ἰ σ θ ω, ἤτοι κρημιξῶ τὴν φήμην τι-
νός, τὴν καταστρέφω. Ὁραῖον λείψανον τῆς ἀρχαίας Δωρικῆς,
διασωζόμενον ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ εἰς τὸ στόμα τοῦ λαοῦ.